

Jeroen van Loon:

‘Op een stencil-machine drukte ik updates over mijn tijd offline’

Jeroen van Loon (29) is kunstenaar en staat sceptisch ten opzichte van computers en internet. Van 224 uur internet per maand ging hij terug naar 0: ‘De computer bleek een façade.’

Jeroen, een bedeesde man, onlangs vader geworden, ontvangt me in zijn studio in Utrecht, in een voormalige basisschool. Er zijn niet genoeg kinderen meer in de buurt, daarom hebben ze deze school aan kunstenaars beschikbaar gesteld. In Jeroens ruime atelier hangen TL-lampen, aan de muur tekeningen, diagrammen, ideeën voor werk in wording. Er staat geen computer. Jeroen: ‘Ik ben nu bezig met een installatie die informatie omzet in rooksignalen. Aan de ene kant komt een machine te staan waarmee je berichten in rook kunt omzetten. Aan de andere kant zit een klepje, dat na een bepaalde periode de rook in dezelfde frequentie uit de installatie laat – de analoge bits en bytes, zeg maar. Het toont voor mij de vluchtigheid van het internet aan.’

De beer los

‘Mijn eerste herinnering aan het internet is een gelukkige. Ik was als jongen een gamer, en de eerste keer dat ik een modem gebruikte was toen ik Command & Conquer tegen een vriendje uit de straat speelde. Na afloop van het spel gingen we natuurlijk wel bij elkaar langs om offline te bespreken hoe het was. In Drunen, het dorp waar ik vandaan kom, werd kabelinternet pas laat geïntroduceerd, maar toen we het eenmaal thuis hadden, was de beer los. Ik was altijd online. Na het grafisch lyceum ben ik een mediaopleiding (digital media design) aan de kunstacademie gaan doen. Daar kreeg ik echter steeds vaker last van RSI. In de drieënhalve jaar dat ik daar op zat, was ik steeds aan het twijfelen of ik wel echt kunstenaar was. Pas toen ik aan mijn afstuderen begon, was dat voor mij duidelijk. Mijn RSI was toen echt op een dieptepunt. Als ik nog maar aan een toetsenbord dacht begonnen mijn schouders en armen al te tintelen. Maar alles wat ik leuk vond, had met computers te maken. Toen bedacht ik dat ik mijn afstuderen misschien compleet zonder computer moest doen. Ik bedacht dat ik een offline blog moest maken. Voor ik dat deed, inventariseerde ik hoeveel uur ik per week achter de computer zat. Dat bleek 224 uur per maand te zijn.’

Verleidelijke lokroep

‘Voor mijn afstuderen, in 2010, heb ik toen van de ene op de andere dag de computer weggedaan, en ben ik twee maanden tijd naar nul uur per maand gegaan. Mijn RSI verdween. Ik bedacht: is de computer een wezenlijk onderdeel van je leven, of is het een grote façade? Het leek op het laatste, want ik miste het eigenlijk geen seconde. Voor mijn werk heb ik toen een offline blog gepubliceerd. Op een stencilmachine drukte ik updates over mijn tijd offline. Ik vroeg anderen bij te dragen aan het blog, en ze stuurden me volgetypte velletjes terug. Die tijd offline was prettig. Ik was scherper, meer gefocust op de dingen die ertoe deden. Tegelijkertijd merkte ik hoe verleidelijk de lokroep van de computer was. Als mijn vriendin met een laptop naast me op de bank zat, merkte ik dat mijn vingers jeukten om te facebooken, mailen, surfen. Na mijn afstuderen ben ik de computer weer gaan gebruiken, maar sindsdien is het veel bewuster. Mijn computergebruik is met de helft verminderd, en ik merk het aan mezelf als ik het internet op ga als uitvlucht.’

Wat de toekomst brengt? Ik sta er ambivalent tegenover. Aan de ene kant is het mogelijk dat het internet meer democratie en openheid brengt, maar het kan volgens mij net zo goed een afgrijselijk controlemiddel worden voor overheden en andere machthebbers.’